

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 239.

Tiende Session.

57de Møde.

Torsdagen den 16de Decbr. Kl. 1.

(Fortfat.)

Eschering (forts.): I den Omstændighed ligger der altsaa ingen Hindring, det er et naturligt System, og i Byerne vil det heller ikke lægge nogen Hindring i veien; i Byerne vil man i Almindelighed være tjent dermed; det er ogsaa Noget, som har været praktiseret ved Expropriationer i mange Byer, i de allerstørste Byer; i de Byer, hvor man har brudt igennem de vanskeligste Qvarterer, netop der har den samme Regel været fulgt, og fulgt med stort Held. Jeg troer saaledes ikke, at man i den Henseende behøver at være angstelig, men den sidste Udtalelse af den ærede Minister forekommer mig at være tilstrækkelig til at afgjøre det, som for Diebliffet er det eneste Bigtige, og det er, at dette Endringsforslag ikke bør antages.

Justitsministeren: Jeg kan jo ikke nægte, at det vel kan tænkes saadanne Tilfælde, hvor den af den ærede Taler nævnte Fremgangsmaade kunde bruges; det er ogsaa muligt, at den har været fulgt; men saameget er vist, at det ikke er den Fremgangsmaade, som er bleven fulgt ved Anlægget af Jernbanen her i Landet. Forordningen af Ste. Maris 1845 indrømmer ikke Eieren en saadan Ret; efter denne Forordning maatte han finde sig i kun at faae Betaling for den Strimmel af sin Eiendom, som blev afstaaet til Jernbanen, idet han dog naturligtvis desuden ogsaa fik Erstatning for den Forringelse, som hans Eiend-

dom led ved Overtagelsen. Andet indrømmer Forordningen af 1845 ikke Eieren i det her nævnte Tilfælde, altsaa heller ikke, hvor han maatte foretrække det, Ret til at fordre, at hele Eiendommen skulde overtages af Jernbaneselskabet. Saaledes som Forholdene ere hos os, troer jeg rigtignok ogsaa, at Indrømmelsen af en saadan Ret vilde have havt tilfølgende, at Jernbanen ikke var bleven anlagt; thi det er jo aabenbart, at et Actieselskab her ikke kunde disponere over saadanne Capitaler, som, naar saadanne Fordringer stillede, maatte være tilstede, for at anlægge den; ialtfald er det vist, at den da ikke vilde være bleven anlagt i den Tid, i hvilken den blev bygget.

Eschering: Det lader sig jo ikke afgjøre, hvorvidt Ministeren i den Henseende har Ret eller ikke, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at, vender man sig hen til saa godt som ikke bebyggede Dele med saa godt som ingen Værdi af Eiendommen og siger, hvorledes skal man indrette en Expropriationslovs for dem, saa svarer jeg: Tag Landet og brug det, gjør, som det hedder i de ældre Love angaaende Opdyrkingen af øde Land, og der hedder det: Det Land, som du tager og opdyrker, det skal blive din Eiendom. Og nu den anden yderste Grændse, den er der, hvor enhver Plet er dyrket, bebygget og staaer i hoi Værdi; mellem disse to Begrænsninger ligger det Tilfælde, hvorom det her er Spørgsmaal, og der NB. at dese en Mand's Eiendom og ikke lade ham beholde Ret til at sige: Vilde I have en Deel, saa tager hellere det Hele, det vilde være en ødelæggende Foranstaltning, idet man næsten ikke kan finde ud af at vurdere Deelen fra det Hele, naar man